

let. Men som sit clou har den højtærede Finansminister, som jeg sagde før, antydet, at denne Skat findes i Frankrig. Men den højtærede Finansminister river den for det første ud af sin Sammenhæng, han nævner slet ikke, hvad den dér er, og han glemmer at tilføje, at den i Frankrig bekæmpes som et Led af en forældet Skatteordning.

Den af den højtærede Finansminister nævnte Teaterskat er ingen særlig Skat, det er en almindelig Næringsskat og et Led i Helheden af de gamle Skatter, som Fremskridtspartierne i Frankrig gennem en Række af Aar have søgt at ombytte med en moderne Skat paa Indkomst og Formue. Det er Skatter, som, den Gang det sidste Forslag til Skattereformen i Frankrig forelagdes, i 1907, af Caillaux, indbragte 690 Mill. Kr. Næringsskatten, *droit des patentes*, indbragte 138 Millioner. Døre- og Vindueskatten 66 Millioner. Ved Siden af var der Værdipapirskat, Stempel-skat, Pensions- og Boligskat, Skat paa bebyggede og ubebyggede Grunde, alt sammen efter et meget forældet System. Det af Caillaux fremsatte Forslag, som Deputeretkammeret senere har vedtaget, gik ud paa at ophæve alle disse Skatter, — altsaa ogsaa den Skat, den højtærede Finansminister paaberaaber sig, idet han forelægger dette Forslag, — og erstatte dem med en samlet Indkomst- og Formueskat til et lignende Beløb, for det første en personlig Erhvervsskat efter Kildebeskatningsprincippet, der klassificerer Indtægterne efter, hvorfra de stamme: fra bebyggede Grunde, Værdipapirer, Handel og Agerbrug, Lønninger og Pensioner, liberale Erhverv, altsaa Aandsarbejde osv. osv., dernæst en Simplificering af Stempelafgiften og endelig som Supplementsskat en progressiv Indkomstskat. Sagkyndige have betegnet denne franske Skattereform som værende væsentlig en Blanding af den engelske income tax og den tyske Einkommensteuer.

Men altsaa, den Skat, som den højtærede Finansminister henviser til, er en Skat, der i Frankrig betragtes som fuldkommen forældet, som man ønsker erstattet med andre. Og det er ikke saa underligt, at man mener, at den er forældet. Men dernæst maa jeg tilstaa, at den højtærede Finansminister har overrasket mig ved de Oplysninger, han gav om denne Skats Karakter, thi disse Oplysningers Urigtighed er saa stor, at den næsten er uforstaaelig. Den højtærede Finansminister har skildret den Afgift, man har i Frankrig, en Afgift, som er

betydelig større end her, saaledes: „Man har for det første en Afgift til Staten, der falder ind under den franske *droit des patentes*, og som er overraskende høj. Der er nemlig en Afgift for Teatre, der spille hver Aften, Teatre, der have regelmæssige Forestillinger, og for Koncerter af regelmæssig Art paa 30 pCt. af Bruttoindtægten, og vel at mærke, Bruttoindtægten beregnes bestandig efter udsolgt Hus, hvilket der jo, desværre for Teaterejere og Concertgivere, ingenlunde altid er. Det er, som man ser, i Virkeligheden en Afgift, der nærmer sig ikke saa lidt de 50 pCt. For Forestillinger, der kun gives hveranden Aften eller sjældnere, er Afgiften 15 pCt.“ Dernæst meddeler den højtærede Finansminister noget om den Afgift, som tilfalder Fattiggasserne, *droit des pauvres*. Det er rigtigt, men hvad den højtærede Finansminister siger her om denne *droit des patentes*, er ganske urigtigt. Det er underligt, da den højtærede Finansminister siger, at den er overraskende høj, at han ikke et Øjeblik har fæstet sin Opmærksomhed ved dette Punkt. Thi det vilde uægtelig være en overraskende høj Beskatning, hvis den fandtes. Hvis et Teater, for at tage et Eksempel, med udsolgt Hus giver 6,000 Francs — hvilket ikke er urimeligt i Paris, som har store Teatre — vil det for 350 Forestillinger — de spiller regelmæssig Aaret rundt, jeg ved ikke om Tallet er ganske rigtigt, men det spiller ingen Rolle — udgøre 2,100,000 Francs, som altsaa skulde beskattes paa den af Finansministeren angivne Maade. Det vil sige, at Skatten, 30 pCt. heraf, skulde være 630,000 Francs for et saadant Teater. Det forekommer mig besynderligt, at den højtærede Finansminister, da han har faaet denne Oplysning paa en eller anden Maade, enten fra en, som har givet ham den mundtlig, eller fra en eller anden Haandbog, ikke har sagt til sig selv: Det maa være galt, thi det er umuligt, at det kan forholde sig saaledes. Jeg skal sige, hvorledes Forholdet virkelig er. Det virkelige Forhold er dette, at *droit des patentes* er en Næringsskat, hvorom de sidste Love er givne i 1844 og 1880, og den gaar ud paa, at enhver Franskmand, der driver Næring, er underkastet denne Lovs Afgifter, og saa staa der i § 2: Næringsafgiften sammensættes af en fast Afgift og en forholdsmæssig Afgift. Nu er der en hel Række af Systemer, hvorunder denne Afgift betales, forskellige Hensyn, der tages til, hvor mange Indbyggere der er i Byen, hvor Næringen drives,